

Mál nr. 338/2019

M og
V vegna ábyrgðartryggingar sveitafélagsins AÁgreiningur um bótaskyldu vegna slyss sem varð þegar M féll um gangstéttarbrún.**Gögn.**

Málskot mótttekið 03.10.2019 ásamt fylgiskjölum 1-11.

Bréf V dags. 21.10.2019 ásamt fylgiskjölum 1-4.

Viðbótarathugasemdir M, dags. 23.10.2019.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 24. júlí 2016 hafi M gengið út af hóteli í A, en fyrir framan hótelið sé búið að helluleggja bæði gangstétt og akbraut. Skil á milli þeirra og hæðarmunur séu óljós, og hafi M stigið á ójöfnu við gangstéttarbrún, með þeim afleiðingum að hún féll og slasaðist töluvert. M telur að slysið megi rekja til ófullnægjandi aðstæðna og að A beri að sjá til þess að vegfarendum sé ekki hættu búið við umferð um gangstéttar. Svo hafi ekki verið gert í þessu tilviki og því sé bótaskylda úr ábyrgðartryggingu A fyrir hendi. Slysið hafi átt sér stað við skil gangstéttar og akbrautar fyrir framan hótelið. Rétt fyrir ofan hótelið sé akbrautin upphækkuð með ljósum hellum sem verði til þess að skil milli gangstéttar og akbrautar séu óljós. Hafi ætlunin verið að mynda gönguþverun hafi það ekki tekist sem skyldi enda þurfi við slíkt að gæta þess að enginn hæðarmunur sé milli gangstéttar og akbrautar. Samkvæmt leiðbeiningum Vegagerðarinnar um gönguþveranir hefði annað hvort átt að lækka kantstein gangstéttarinnar í götuhæð eða hækka gönguleið á akbraut upp svo ekki myndaðist hæðarmunur. Í þessu tilviki hafi hæðarmunurinn, 3,5 sentimetrar, verið óljós og falinn og hafi M því ekki gert sér grein fyrir honum. Annars staðar í götunni séu skilin gleggri og frárennslisrenna staðsett milli gangstéttar og akbrautar. Sé nauðsynlegt að hafa hæðarmun milli gangstéttar og akbrautar, vegna umferðar blindra og sjónskertra, verði sá munur að vera skýrari. A hafi samkvæmt þessu borið að gæta þess að enginn hæðarmunur væri við gönguþverun. Ef ekki sé um gönguþverun að ræða hefði hæðarmunurinn hins vegar átt að vera greinilegri.

Í bréfi sínu til nefndarinnar tekur V fram að ekki hafi verið sérstök gönguþverun þar sem M féll. Gönguþverun sé að finna neðar í götunni og þar sé búið að lyfta upp götuyfirborði þannig að ekki sé hæðarmunur milli götu og gangstéttar. Það sé svo nauðsynlegt, með tilliti til blindra og sjónskertra að aðgreina gangstéttir frá akbrautum með hæðarmun, og hafa augljósan litamun á götu og gangstétt vegna annarra vegfarenda. Umrædd gangstétt hafi verið aðgreind frá akbrautinni með 3,5 sentimetra háum gangstéttarkanti og mikill litamunur hafi verið á hellum gangstéttar og akbrautar. Þannig fæli umferð um gangstéttina ekki í sér slysaættu væri eðlileg aðgát sýnd. Er bótaskylda því hafnað.

Í viðbótarathugasemdum sínum til nefndarinnar áréttar M áður fram komna afstöðu sína. Þá vísar hún til tölvupóstsamskipta við starfsmann Vegagerðarinnar en í þeim komi fram að þar sem gangandi þveri vegi þurfi að hafa kantsteina hærri til að stýra akstursferlum ökutækja en hærri kantar „fæli“ ökumenn frá. Með hliðsjón af því geti 3,5 sentimetra hár kantsteinn vart talist fullnægjandi.

Álit.

Svo bótaskylda sé til staðar úr ábyrgðartryggingu þarf sá sem fyrir tjóni verður að sýna fram á að tjónatvik megi rekja til skaðabótaskyldra athafna, eða athafnaleysis, vátryggðs. Af gögnum málsins verður ekki ráðið að gönguþverun hafi verið á staðnum þar sem M féll, enda er hún samkvæmt ljósmyndum og lýsingum á aðstæðum neðar í götunni þar sem götuyfirborði hefur verið lyft þannig að ekki er hæðarmunur milli akbrautar og gangstéttar. Verður það því ekki metið A til sakar að hæðarmunur sé milli gangstéttar og akbrautar á þeim stað sem M féll. Þá verður ekki séð að hæð umrædds kantsteins, þ.e. 3,5 sentimetrar, sé í andstöðu við lög, reglur eða stjórnvaldsfyrirmæli um gatnagerð. Af myndum sem fyrir nefndinni liggja má jafnframt ráða að mikill útlitsmunur er milli hellulagnar á gangstétt annars vegar og akbraut hins vegar. Þannig er notast við mismunandi hellur og þær lagðar á mismunandi máta auk þess sem litamunur er á gangstétt og akbraut. Verður samkvæmt

framansögðu ekki talið sýnt fram á að slys M megi rekja til atvika sem A ber ábyrgð á heldur megi rekja tjón M til óhappatilviks og/eða eigin aðgæsluleysis hennar. Er bótaskylda því ekki fyrir hendi.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum vegna líkamstjóns síns úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík 19. nóvember 2019

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson, lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.